

θέλει· πλὴν τὰ δυστυχῆ αὐτὰ πλάσματα ὀλισθαίνουν· καθ' ἡμέραν, ἄνευ συνκισθήσεως τῆς ἀτιμίας, ἄνευ γνώσεως τοῦ ἀμαρτήματος. Πῶς ἡ Μαρία νὰ γνωρίζῃ τὴν θέσιν τῆς, ἀφ' οὗ τὸ αἰσχρὸς τῆς δὲν ἀντηχεῖ περὶ αὐτήν, ἀφ' οὗ ὁ κόσμος ἀγνοεῖ καὶ σιωπᾷ; Ἡ ἱστορία τῆς Μαρίας οὔτε παράδοξος εἶνε οὔτε μοναδική· εἶνε ἡ ἱστορία πάσης σχεδὸν πτωχῆς, ἀλλ' ὥραιας νεάνιδος ἐν τῇ πρωτεύουσῃ, εἰς οἰκίαν ὑπηρετουσῆς ἢ ἐργαζομένης εἰς κατάστημα. Μήπως διὰ τοῦτο κυρίως ἡ Α. Μ. ὁ ἡμέτερος χαριτολόγος βασιλεύς, ἀπεκάλεσε τὰς Ἀθήνας ἐνώπιον παρισινοῦ δημοσιογράφου *Παρισίους ἐν μικρογραφίᾳ*;

Τοιαύτην εὐκαιρίαν δὲν ἀφῆκε νὰ παρέλθῃ, ὡς εἶνε εὐνόητον, ὁ Κρίτων Ἀστεριάδης. Ἦρχισε νὰ περιποιῆται ἐπιμόνως καὶ νὰ ἐρωτολογῇ μετὰ τῆς ὑπηρετρίδας, ἀφ' οὗ ἔμαθε πρὸ πάντων ὅτι εἶνε φίλη καὶ συμπολίτις τῆς Βασιλικῆς.

— «Καὶ αὕτῃ εἶνε ὥραία, ὥστε νὰ μὴ πάγῃ ὁ κόπος μου χαμένος, ἐσκέπτετο ὁ Κρίτων, καὶ διὰ τὴν ἄλλην ἔμπορεῖ κάλλιστα νὰ μου χρησιμεύσῃ.» — Ἐχάρησε ἐνδομύχως ὁ γυναικοπότης, βλέπων τὰς ὁμαλοτάτας μετὰ τῶν δύο Μεγαρίδων σχέσεις. Διὰ τὴν Βασιλικὴν τῷ ὄντι, ὑπῆρξεν εὐτυχὴς ἐκπληξίς ἢ ἀνέλπιστος συνάντησις τῆς Μαρίας, ἐκεῖ, ἐν τῇ ἀπέναντι τῆς ἰδικῆς τῆς οἰκίας. Οὐδὲ σκεφθεῖσα κὰν ἡ ἀγαθὴ νεανὶς νὰ δεῖξῃ ἀκαίρον ὑπερηφανίαν ἢ ἀκαταδεξίαν, ἔρρηξε κραυγὴν χαρᾶς εἰς τὴν θέαν τῆς παιδικῆς φίλης, τὴν ἐκάλεσεν ἀμέσως παρ' αὐτῇ, τὴν ἡσπάζθη μετὰ δακρύων ἐλθοῦσαν, τῇ προσέφερε δῶρα, καὶ ἔμεινεν ἐπὶ ὥραν πολλὴν συνομιλοῦσα μετ' αὐτῆς. Ἐκτοτε μεθ' ὅλας τὰς ἀσχολίας τῆς θεσεώς τῆς δὲν παρημέλει ἡ Βασιλικὴ νὰ συνδιαλέγεται ὅσῳ τὸ δυνατόν συχνότερον μετὰ τῆς Μαρίας, καὶ νὰ περιποιῆται ἀνυποκρίτως τὴν παιδικὴν σύντροφον — τὴν ἐνσάρκωσιν πλκιδῶν καὶ προσφιλῶν ἀναμνήσεων. Αἱ συνομιλίας τῶν ἐστρέφοντο πάντοτε περὶ τὰ νέα τῶν Μεγαρίδων· ἦσαν ἀναμνήσεις, πληροφορίαι λεπτομερεῖς περὶ προσώπων ἀγαπητῶν, μικραὶ ἱστορίαι, παλαιὰ αἰσθήματα, γέλωτες καὶ δάκρυα. Ἐβλεπε συχνὰ τὸν πατέρα τῆς ἡ Βασιλικὴ καὶ τῷ ἐξήτει πάντοτε μετ' ἐνδιαφέροντος τὰ περὶ πατρίδος νέα. Ἀλλ' ἀπὸ τὴν Μαρίαν ἐδύνατο τώρα νὰ μάθῃ ἄλλα πράγματα, ἰδιαίτερα, λεπτότερα, τρυφερότερα, ἀσήμαντα ἴσως διὰ πάντα ἄλλον, πλὴν μεγάλῃν κεκτημένα σημασίαν διὰ τὰς δύο φίλας, αἵτινες συνεκοινώνησαν ἐπὶ μακρὸν τὰς καρδίας καὶ ἀπεκάλυψαν ἀλλήλαις τὸν ὀρίζοντα τῶν ἰδίων σκέψεων. Μία λέξις ἐν τῇ συνομιλίᾳ, τίς οἶδε μετὰ πόσων πραγμάτων συνδεομένη, ἐκίνει ἄσβεστον τὴν γέλωτα, καὶ ἄλλη, ἐπίσης ἀδιάφορος εἰς τοὺς ἄλλους, προὐκάλει τὸ δάκρυ. Συνεννοοῦντο δι' ἐνὸς βλέμματος, διὰ μιᾶς χειραψίας, δι' ἐνὸς μορφασμοῦ. Κόσμος ὁλόκληρος, ἀλλ' ἀπροσπέλαστος, ἀνεσκάπτετο καὶ ἀνέζη ἐν ταῖς συναντήσεσι τῶν δύο κορασιδῶν.

Ἡ Μαρία ἐκράτησεν ἐντέχνως ἑαυτῆς· ἐδυνήθη νὰ ποικύλῃ τὰ αἰσθήματά της καὶ μόνον χαρὰν καὶ ἀγάπην νὰ δεῖξῃ πρὸς τὴν πλκιδίαν τῆς ἀντιζηλον. Ἀλλ' ἡ θέα τοῦ πλούτου καὶ τῆς εὐμερίας, ἐν ἡ ἐβίου εὐτυχῆς ἡ νεανίς, ἡ θέσις τῆς, παρὰ βλαβερὴν πρὸς τὴν ἰδικὴν της, ἢ μεταξὺ περιβολῆς, συγκρινομένη πρὸς τὴν κινεῖν βυμβάκερὰν ἐσθῆτα καὶ το λευκὸν περιζῶμα τῆς ὑπηρετρίδας, ἡ ἀπαστρέπτουσα καλλονή, ἡ λατρεία τοῦ κόσμου ἐνώπιον τῆς ἰδικῆς τῆς μετριότητος καὶ ἀρκενίας, τὰ πάντα ἀνερίπισαν τὴν φθόνον, ἐπὶ μικρὸν μόνον ληθαργήσαντα ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Μαρίας. Διὰ τί ἄρα γε ἡ Μοῖρα νὰ φανῇ τόσο ἀδικος καὶ μεροληπτική; Βλέπω δύο φίλας. Ἐχουσι τὴν αὐτὴν ἡλικίαν καὶ τὰ αὐτὰ αἰσθήματα, φοροῦσι τὰ αὐτὰ ἐνδύματα, τρώγουσι τὸν αὐτὸν ἄρτον. Ζῶσιν ὑπὸ τὰς αὐτὰς περιστάσεις, ἀμιλλῶνται ποῖα θὰ ὑπερβῇ τὴν ἄλλην, ἀλλὰ κατορθοῦσι νὰ ᾔη πάντοτε ὅμοιαι. Ἀποχωρίζονται μετὰ δακρύων, διὰ νὰ συνενωθῶσι καὶ πάλιν μετ' ὀλίγων ἐτῶν παρέλευσιν. Πλὴν μετὰ τῶν χαίρει τώρα ἀπύθμενον βύραθρον! Ὅχι, δὲν δύναται νὰ το πληρῶσῃ οὔτε ἡ ἀγγελικὴ συγκατάβασις τῆς μίας, οὔτε τὸ παλαιὸν ἀδελφικὸν θάρρος τῆς ἄλλης... Ἡ μία διὰ τοῦ ἰδρώτος τοῦ προσώπου τῆς βρέχει τὸν ἄρτον τῆς δουλείας, τὸν ὁποῖον τρώγει· καὶ τῆς ἄλλης τὸν ἰδρῶτα, τὸν ὁποῖον προκαλεῖ ὁ βαρὺς κόσμος τῆς ἐνδυμασίας, εἰν' ἔτοιμοι νὰ πομάξωσι δύο θεραπαινίδες! Ἐναντίον τῆς ἀδίκου ταύτης ἀποφάσεως τῆς Μοῖρας, ἡ πτωχὴ Μαρία δὲν ἔχει νάντιταξήν ἢ τὸν φθόνον — καὶ φθονεῖ καὶ μισεῖ, μὲ ὅλην τὴν δύναμιν. Ἐλεγεσθε ὅτι διὰ τοῦ ὕψους τοῦ αἰσθήματος ἡγωνίζετο ἀπὸ τῆς χαμηλότητος τῆς νὰ καταφθάσῃ τὸ ὕψος τῆς περιωπῆς, εἰς ὃ ἀνῆλθεν ἡ Βασιλική. Ἐκτιμῶ τὸ ἐξοχὸν παντὸς αἰσθήματος, εἴτε καλοῦ, εἴτε κακοῦ. Τὸ τέλειον τῆς κακίας εἶνε ἐπίσης ἀνέφικτον καὶ ἀξιοθαύμαστον, ὅσον καὶ τὸ τέλειον τῆς ἀρετῆς.

Ἀλλὰ κατεῖχεν ἀσφκλῶς ἐν ὄπλῳ ἡ Μαρία — μέσον ἐκδικήσεως ἐναντίον τῆς Βασιλικῆς, δι' ἀμαρτήματα, τὸ ὁποῖον φεῖ! δὲν διέπραξεν. Θὰ ἐστάλαζε μαῦρον δηλητήριον εἰς τὴν ὑπερχαρῇ καρδίαν τῆς φίλης τῆς, μὲ δύο μόνον λέξεις. Θὰ τὰς ἔρριπτεν ἀσκόπως ὅθεν εἰς τὴν καθημερινὴν ὁμιλίαν, ὅπως θὰ ἔρριπτε κατὰ λάθος ὀλίγους κόκκους ἀρσενικοῦ ἐντὸς τοῦ συνήθους ποτοῦ. Καὶ εὖρε ταχέως τὴν περίστασιν· ἦλθε λόγος ἡμέραν τινὰ περὶ τῆς ἀθλιότητος καὶ τῆς κακίας τῶν ἀνθρώπων, τῶν κακῶν γλωσσῶν, τῶν ψευδῶν διαδόσεων.

— Ἀμα εἶνε κανεὶς καλός, δὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ τίποτα ἀπὸ τὸν κόσμον, εἶπεν ἡ Βασιλική· ἄμα κἀνὴς ἴσῃα τῇ δουλειᾷ σου, ἢ κοινωνία δὲν θὰ πῇ κακὸ γιὰ σέ.

— Δὲν ἔχεις καθόλου δίκη, ἀπήντησεν ἡ Μαρία· ὁ κόσμος εἶνε κακός, πολὺ κακός, τῇ παρὰμικρῇ περιστάσει γυρεύει γιὰ νὰ πῇ τὰ μύρια ἐναντίον σου. Ἀχ,

νὰ ἤξευρες... ἀλλὰ δὲν λέγω τίποτα...

— Ὅχι, πέτο, Μαρία, σὲ παρακαλῶ, εἶπε μὲ ἀδιαφορίαν ἡ Βασιλική.

— Ἀχ!... νὰ ἤξευρες πόσα κακὰ λέγει ὁ κόσμος ἐκεῖ-κάτω γιὰ τὸ σπίτι σου καὶ γιὰ σέ.

Ἡ Βασιλικὴ ἀνετινάχθη καὶ ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ἐζωγραφήθη ζωηροτάτη προσοχή.

— Καὶ τί κακὸ ἔχει νὰ πῇ ὁ κόσμος γιὰ τὸ σπίτι μου καὶ γιὰ μέ; δὲν ἐνθυμοῦμαι ποτὲ νὰ ἐβλάψαμε ἄνθρωπο.

— Ἀπὸ αὐτὸ εἴμπορεῖς νὰ ἐννοήσῃς πόσο κακὸς εἶνε ὁ κόσμος· ἀφ' οὗ γιὰ σὰς ἔχῃ νὰ πῇ τόσα...

— Μὰ τί λέγουν; ἐπὶ τέλους δὲν θὰ μοῦ πῆς;

— Εἶνε περιττὸ νὰ μάθῃς περισσότερα. εἶνε φοβερὰ πράγματα· ἐγὼ δὲν τα ἐπίστευα, μὰ ἐκλαιγα σάν τα ἀκουγα.

Ἡ Βασιλικὴ συνῆψε τὰς χεῖρας. Ἀλλ' ἡ πονηρὰ Μαρία δὲν τὴν ἀφῆκε νὰ ἐκστομίσῃ τὴν παράκλησίν της. Ἐξέβαλεν ἐν ἡχηρότατον:

— Ἀμέσως!

Καὶ κατῆλθε θεθορυθημένη τὴν κλίμακα, προσποιηθεῖσα ὅτι τὴν ἔκραζεν ἡ κυρία της. Πρώτην φορὰν ἔφευγεν ἐκεῖθεν τόσῳ ἔλαφρὰ τὴν καρδίαν.

Ὁ Λέων, ἀνερχόμενος τὴν στιγμὴν ἐκείνην, διεσταυρώθη μετ' αὐτῆς. Ἀπὸ καιροῦ δὲν ἔβλεπε διὰ εὐνοϊκοῦ ὄμματος τὴν στενὴν συνάφειαν τῆς ἐρωμένης του μετὰ τῆς ὑπηρετρίδας τοῦ Νικήτα. Ἐγνωρίζε καλῶς τι πρᾶγμα ἦτο ἡ Μαρία καὶ ἐφοβεῖτο δικαίως τὰς συνεπείας τῆς συναναστροφῆς τῆς διὰ τοῦτο πλαγίως εἶχε κάμει ὀλίγας παρκαταλείψεις εἰς τὴν Βασιλικὴν καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ ᾔη ἀξιοπρεπέστερα. Ἀλλ' ἐκείνη, ἀντὶ νὰ ὑπακούσῃ, γυνὴ πάντοτε, δὲν ἀντέταξε μὲν ἀντιλογίαν, ἀλλ' ἐφρόντισεν ἐκτοτε νὰ βλέπῃ τὴν Μαρίαν σπανιώτερον καὶ ἐν ἀγνοίᾳ του. Ἡ δυσάρεστος ἐκείνη συνάντησις ἐξώργισε τὸν Λέοντα, καὶ πρὸ πάντων ἀφ' οὗ εἶδε τὴν Βασιλικὴν μελαγχολικὴν, σκεπτικὴν, ἀφηρημένην. Τῇ εἶπε δὲ μετὰ θυμοῦ:

— Τί ἔχεις, καλέ;... δὲν μου ὀμιλεῖς;... Ποιὸς ἔξυρει τὴν διαβολὴν ἔρχεται καὶ σου λέγει ἐκεῖνο τὸ παληοκόριτσο! Δὲν σου εἶπα ὅτι δὲν θέλω νὰ ἔχῃς σχέσεις μαζί της; Νὰ μου κἀνῃς τὴ χάρι νὰ μὴν τὴν ἔξαναῖδῳ ἄλλη φορὰ ἐδῶ μέσα! νὰ ἡ ὥρα τώρα ποῦ θὰ ἔχῃς σχέσεις καὶ με κουζίνας!

Ἐπεται συνέχεια.

Γ. Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Τόμοι «Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῇ γραφείῳ ἡμῶν.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ:

Ἀθανασίου Χριστοπούλου, Λυρικά, λεπτὰ 50, ταχυδρ. ἀποστ. λ. 60.

Σολωμοῦ, ποιήματα, λεπτὰ 50, ταχυδρ. ἀποστ. λ. 60.